

CINCI CASE

„CASA“ SUTAȘULUI CORNELIU

Să citim cu atenție primele două versete din capitolul 10 din Faptele Apostolilor: „În Cezareea era un om cu numele Corneliu, sutaș... cucernic și temător de Dumnezeu împreună cu toată casa lui...“. De aici înțelegem că acel cucernic ofițer roman, prozelit, avea o „casă“ pe care Duhul Sfânt o socotea după numărul membrilor care, nu numai că erau în stare să cugete la cele dumnezeiești, dar mai cu seamă le credeau și, potrivit credinței lor, fiecare le trăia în cucernicie (evlavie) și cu temere de Dumnezeu. În adevăr, este foarte important pentru noi să știm că atunci când este vorba de credință, de cucernicie, de temere de Dumnezeu, EL socotește o „casă“ numai dacă cei ce o alcătuiesc au cu toții credință, cucernicie și se tem de Domnul. De pildă, prorocul Samuel a fost un om credincios, cucernic și temător de Dumnezeu, însă nu și „casa“ lui, pentru că fiii săi nu umblau pe urmele sale (1 Samuel 8.1-5). Credința, cucernicia și temerea de Dumnezeu a unui cap de familie nu aduc automat sfințenia și mântuirea întregii sale „case“, ci pentru aceasta trebuie ca acest Cuvânt al vieții să fie primit și mărturisit de el, să fie crezut și bine primit de toți ai „casei“, care trebuie să fie în stare să-l înțeleagă. Așadar, o „casă“ cucernică nu se socotește în Sfânta Scriptură după numărul pruncilor și copiilor fără răspundere (ei fac parte din familie), ci după totalitatea celor din familie care înțeleg cuvântul, îl cred și trăiesc în părtășie cu Domnul Isus.

Umblarea lui Enoh în legătură cu Dumnezeu nu a dus la răpirea întregii sale „case“, ci numai la a lui singur. Din „casa“ lui Lot numai jumătate a putut scăpa cu viața din Sodoma, iar celaltă jumătate, lipsită de credință, a pierit; în schimb „casa“ lui Noe a scăpat de potop datorită credinței fiecăruia în parte, deoarece fără credință ei ar fi rămas afară în lumea sortită pierzării. Când este vorba de bătrâni, priveghetori și slujitori în adunările creștine, se spune despre ei să fie și buni chivernisitori (cârmuitori) ai „caselor“ lor, având copii credincioși, care să nu fie învinuiți de destrăbălare și neascultare (Tit 1.5-6; 1 Timotei 3.4-5). Încă o dată zic: Când este vorba de credință, de cucernicie și de teamă de Dumnezeu, pruncii și copiii neajunși încă la simțământul răspunderii personale cu privire la lucrurile duhovnicești nu sunt socotiți, nici măcar nu sunt amintiți în Cuvântul lui Dumnezeu atunci când cuvântul „casă“ depășește înțelesul său firesc. Nu, deoarece în felul acesta, prin cuvântul „casă“ se înțelege întotdeauna numai totalitatea persoanelor **conștiente** și **răspunzătoare** dintr-o familie, seminție sau dintr-un popor. Citim: „Eu și *casa mea* vom sluji Domnului“ (Iosua 24.15). „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și *casei lui* după el să țină calea Domnului...“ (Geneza 18.19). „Și a crezut el și *casa lui*“ (Ioan 4.53). „Dar *casa* lui Israel s-a răzvrătit împotriva Mea în pustie...“ (Ezechiel 20.13). „Și preotul Ezra a adus Legea înaintea adunării alcătuită din *bărbați și femei și din toți cei ce erau în stare să o înțeleagă*“ (Neemia 8.2). „Și *casa lui Dumnezeu* suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea și nădejdea...“ (Evrei 3.6). „Dar când au crezut pe Filip care vestea Evanghelia... *au fost botezați, atât bărbați cât și femei*“ (Faptele Apostolilor 8.12).

Dar să revenim la „casa“ lui Corneliu din Faptele Apostolilor 10. Astfel, în versetele 7 și 8 citim: „Cum a plecat îngerul care vorbea cu el, Corneliu a chemat două din slugile sale și un ostaș cucernic din aceia care-i slujeau în tot timpul, și după ce le-a istorisit totul, i-a trimis la Iope“. Pretutindenii în Sfânta Scriptură, robii și servitorii sunt socotiți membrii casei stăpânului lor; la fel și cele două slugi și soldatul evlavios sunt socotiți ca făcând parte din „casa“ lui Corneliu. Aceasta se vede și din faptul că el le istorisește în chip atât de familiar vedenia și vorbirea îngerului – ca unor oameni ai „casei“ și care înțelegeau ceva din lucrurile lui Dumnezeu – după care îi trimite la Iope ca să-l cheme pe Petru. Însă, împreună cu slugile credincioase, întreaga „casă“ a lui Corneliu (așa cum o înțelege și o vrea Dumnezeu, când este

vorba despre credință, cucernicie și temere de El) ne este prezentată în versetul 24 prin cuvintele: „...Corneliu îi aștepta cu rudele și prietenii de aproape, pe care-i chemase“; iar în versetul 27 se spune că intrând în casă, Petru „a găsit adunați pe mulți“. Deci, toți cei adunați erau persoane în stare să înțeleagă cu mintea și să creadă cu inima, având o voință conștientă și liberă să primească sau să respingă Cuvântul lui Dumnezeu pe care Petru avea să li-l vestească. La fel s-ar putea crede că acest bărbat, Corneliu, stăpânit de dorința fierbinte de a înțelege cât mai bine Vestea Bună, a dus în altă încăpere pruncii și copiii mici - de care, observăm că Duhul Sfânt nu se ocupă de fel, chiar dacă probabil au existat în casa aceea - pentru a înlătura orice neliniște care ar fi pricinuit-o celor adunați prin plânsul sau neastâmpărul lor.

Așadar, după ce Corneliu povestește lui Petru vedenia și cuvintele îngerului, spune: „*Acum dar, toți suntem aici înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul ca să ne spui*“ (vers.33); după care Petru începe să vorbească: „...*În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănirea este primit de El*“ (vers. 35).

Dacă pentru timpul cât ține lipsa de înțelegere și răspundere personală a copiilor oamenilor mântuiți, ei (copiii aceia) sunt sfinți prin părintele credincios (1 Corinteni 7.12-14), atunci trebuie să înțelegem că pentru tot timpul acela botezul în apă a copiilor este lipsit de orice însemnătate. Și tot lipsit de importanță va fi botezul, dacă o dată cu maturizarea copiilor, ei nu-L vor primi pe Domnul Isus ca Mântuitor al lor personal. Condiția iertării păcatelor și a mântuirii omului este pentru totdeauna numai aceea pe care o citim în cuvintele din versetul 43, rostite de Petru: „...*căci oricine crede în El (Isus Hristos) capătă prin Numele Lui, iertarea păcatelor*“. Iar apostolul Pavel vestește în Romani 10.10: „*Căci prin credința din inimă se capătă îndreptățirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire*“. Această iertare a păcatelor și mântuirea sunt condiția primirii botezului în apă, fără de care el nu-și poate avea rostul și însemnătatea hotărâte de Dumnezeu.

„Oricine crede în El, capătă prin Numele Lui, iertarea păcatelor“. Dumnezeu a pecetluit adevărul acesta: „Pe când Petru rostea cuvintele acestea, S-a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul“. Nu S-a coborât Duhul Sfânt peste vreun prunc sau copil - chiar dacă ar fi fost acolo oricât de mulți prunci sau copii - ci numai peste cei ce **ascultau Cuvântul lui Dumnezeu** pe care apostolul li-l vestea. Faptul că toți cei ce ascultau Cuvântul erau în stare să-l înțeleagă și să-l primească este foarte bine dovedit de versetele 45 și 46: „Toți credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți... *căci auzeau vorbind în limbi și mărirind pe Dumnezeu*“. „**Cei ce ascultau Cuvântul**“ făceau un lucru pe care niciodată nu l-a făcut și nici nu-l va putea face vreun prunc sau copil. De asemenea trebuie menționat faptul că niciodată Duhul Sfânt nu S-a coborât peste vreun prunc sau copil.

În versetul 47 apostolul Petru le spune credincioșilor veniți împreună cu el de la Iope: „Se poate opri apa ca să nu fie botezați, aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?“

În sfârșit, cititorul luminat și lipsit de orice gând preconceptut își poate da bine seama în urma cercetării amănunțite a capitolului 10 din Faptele Apostolilor că din „casa“ lui Corneliu cel cucernic și temător de Dumnezeu nu a fost botezat (nici cu Duhul Sfânt, nici cu apă) nici un prunc, nici un copil. Lucrul acesta se înțelege foarte bine de la sine. Cum? Un prunc, un copil nu putea să împlinească această condiție pusă oamenilor o dată pentru totdeauna: mai întâi ASCULTAREA, mai întâi CREDINȚA, mai întâi PRIMIREA Cuvântului vestit de apostolul Domnului.

Astfel, mulțimea „teologilor“ moderni ori de câte ori spun că printre botezații „casei“ lui Corneliu au fost și prunci, ei singuri îi adaugă acolo, în mintea lor, alături de ceea ce este scris...

„CASA“ LIDIEI

Această a doua „casă“ din cele cinci, este luată de către botezătorii pruncilor (oameni din diferite grupări religioase, mai mult sau mai puțin creștine) drept unul din cele mai tari argumente în spatele cărora se împotrivesc botezului în apă consfințit de Duhul Sfânt și rânduit de Domnul Isus numai pentru cei ce mai întâi aud Cuvântul Evangheliei, se hotărăsc pentru Dumnezeu, capătă iertarea păcatelor prin credința în jertfa Domnului Isus. Să cercetăm cu luare aminte, cu respectul convenit adevărului și cu teamă de Domnul, și această a doua „casă“ și să citim Faptele Apostolilor 16.11-15, precum și versetul 40.

Ceea ce atrage de la început atenția noastră este faptul că în citatele amintite se vorbește despre casa unei femei: „...a fost botezată **ea** și casa **ei**...“ Aceasta este „casa“ unei femei! Nicăieri în Cuvântul lui Dumnezeu nu se amintește despre o „casă“ (o familie) ca fiind a vreunei femei căsătorite. Atunci când în „casă“ (în familie) este bărbatul femeii, capul „casei“, șeful familiei, nu este cu puțință să fie scris în Cuvântul lui Dumnezeu, nici să se spună despre „casa“ (familia) aceea că ar fi a unei femei.

În Sfânta Scriptură, cuvântul „casă“ înfățișează atât de des, în asemănare (figurativ, alegoric, cu subînțeles) totalitatea persoanelor în fruntea cărora stă totdeauna un bărbat: vechiul întemeietor sau capul prezent al unei familii, neam, popor sau rasă. De pildă, se spune de „casa“ lui Noe, de „casa“ lui Avraam, a lui Israel, a lui Aaron etc., sau de „casa“ lui Dumnezeu cum este numită Adunarea – totalitatea adevăraților credincioși al căror Cap este Hristos (Efeseni 2.18-21; Coloseni 1.18). Însă niciodată cuvântul acesta nu este scris cu privire la o femeie, pentru că numai bărbatului îi este dat dreptul de a avea o „casă“, de a purta misiunea de „întemeietor“ și „cap“ al unei „case“, precum și de a spune „*casa mea*“. Sfânta Scriptură cuprinde destule nume de femei însemnate din mulțimea cărora este destul să amintim pe Debora, care nu era numai o prorociță, ci deținea și scaunul celei mai înalte autorități în Israel, acela de judecător, precum și Maria, mama Domnului Isus. Totuși este scris că Debora era soția lui Lapidot (capul ei și al întregii case era bărbatul ei), iar Maria era soția lui Iosif, de asemenea capul și conducătorul întregii case (vezi Judecători 4.4; Matei 1.19-20; 2.24; 1 Petru 3.5).

Astfel, adevărul este că întreg Noul Testament învață: atât timp cât bărbatul este în viață, *casa* este a bărbatului. Din toate punctele de vedere – potrivit cu ceea ce este scris în Numeri 30.11-13; 1 Corinteni 11.3, 8-9 și 1 Timotei 2.11-12 – numai bărbatul are dreptul să spună „*casa mea*“, întrucât numai el este capul ei, de drept și de fapt. Însă după moartea unui bărbat căsătorit – deci a unui om cu o „casă“ întemeiată – lucrurile se schimbă. În cazul acesta, și numai atâta timp cât femeia nu se mărită din nou, ea este capul „casei“ (familiei) sale în locul bărbatului ei; numai atunci se poate spune: „*casa ei*“; numai de atunci ea poate spune „*casa mea*“ și poate să hotărăscă în libertate, după cum citim în Numeri 30.9. Tot la fel este și cu o femeie care nu s-a măritat niciodată și care – atât timp cât rămâne nemăritată – își are întemeiată o gospodărie a ei (cu servitori, rude etc.) cum citim în Numeri 27.7-8.

În privința aceasta, o pildă foarte lămurită ne este dată cu femeia Sunamită din timpul prorocului Elisei, căreia, ca o răsplată, i-a fost dăruit un copil, iar după aceea murindu-i acel copil, a fost înviat în urma rugăciunii prorocului. Credincioasa aceea era încă o femeie tânără, iar bărbatul ei bătrân (2 Regi 4.14). Cât timp i-a trăit soțul, „casa“ era negreșit a lui și el era acela care încuviința totul (vers.9-10). Dar, după moartea bărbatului, auzim pe prorocul Elisei spunându-i la începutul foametei de șapte ani, în țara lui Israel: „...Scoală-te, du-te tu și *casa ta* și locuiește unde vei putea... Femeia a plecat, ea și *casa ei* și a locuit șapte ani în țara filistenilor...“ (8.1-6). Tot astfel și pe văduva din Sarepta Sidonului, la care a găzduit prorocul Ilie, Cuvântul lui Dumnezeu o numește „stăpâna casei“ (1 Regi 17.17), lucru cu neputință dacă ar fi fost o femeie măritată.

Ar fi imposibil ca cineva să poată crede sincer că Duhul lui Dumnezeu ar fi putut (prin mâna evanghelistului) să scrie în cartea Lui despre Lidia: „După ce a fost botezată, ea și *casa ei*...” dacă femeia aceasta ar fi avut bărbat. Ar fi imposibil ca un om cu minte să creadă sincer că s-ar fi putut ca Lidia să spună lui Pavel și Sila: „Dacă mă socotiți credincioasă Domnului, intrați și rămâneți în *casa mea*...” dacă ea ar fi avut bărbat. Imposibil ar fi ca un om luminat să creadă sincer că Luca, inspirat de Duhul Sfânt, ar fi putut să scrie: „Ei au ieșit din temniță și au intrat în *casa Lidiei*...” (versetul 10), dacă Lidia ar fi avut bărbat, stăpân al casei, cap al familiei. Ei bine, Cuvântul lui Dumnezeu și înțelegerea dreaptă a lucrurilor ne spun lămurit: NU.

Dacă Lidia – o femeie mai dinainte temătoare de Dumnezeu (versetul 14) – a crezut în Domnul Isus, iar bărbatul ei (să zicem că ar fi avut bărbat) ar fi rămas necredincios, niciodată Duhul lui Dumnezeu n-ar fi dictat lui Luca să scrie: „și *toată casa Lidiei*...” și cu atât mai puțin, dacă ar fi avut bărbat și s-ar fi întors la Dumnezeu o dată cu soția lui. În acest din urmă caz, nu numai că Lidia n-ar fi putut să spună: „*casa mea*”, ci am fi citit negreșit și numele bărbatului ei (sau numai numele lui) întocmai cum citim numele fiecărui bărbat, cap al fiecăreia din cele patru case botezate. Însă, luminos ca soarele este faptul că Lidia nu avea bărbat, dar avea o gospodărie, avea *casa ei* al cărei singur cap era ea. Apoi, din faptul că făcea negoț cu purpură pe care îl conducea singură, că făcuse comerțul acela mai întâi la Tiatira (în orașul natal din Asia Mică) și se mutase la Filipi în Macedonia, putem deduce că Lidia era o femeie în vârstă.

În sfârșit, Luca ne spune (versetul 13) că ascultătorii de lângă râu erau femei „adunate în ziua sabatului, pentru rugăciune” (fiind prea puțini iudei și prozeliți în Filipi, nu aveau o sinagogă clădită). Din citirea versetului 15 vedem că, după vestirea Evangheliei, după primirea prin credință și după botezul în apă al Lidiei și al *casei sale*, Pavel și Sila au fost rugați îndată să intre și să rămână în *casa ei*. Faptul acesta dovedește că aceștia – Lidia și casa ei – se aflau toți împreună lângă râu și nu s-au mișcat de acolo până n-au primit botezul în apă. Deci, se pune întrebarea: Câte și care din femeile adunate lângă râu erau „*casa Lidiei*” venite la credință după ea? Erau ele rude mai mult sau mai puțin apropiate ale Lidiei, sau erau persoane în slujba casei și a comerțului ei de purpură? Noi nu știm și nici nu este nevoie să știm aceste lucruri. Însă un lucru este sigur: Cine caută prunci în „*casa*” Lidiei, trebuie mai întâi să-i pună el acolo (în închipuirea lui) și apoi să-i găsească.

„CASA” TEMNICERULUI DIN FILIPI

Drumul lui Pavel și al lui Sila a dus de la casa Lidiei din Filipi la casa temnicerului din acel oraș, prin temnița cetății unde, bătuți și plini de răni, au petrecut cu picioarele în butuci mai multe ceasuri din noapte. Se pare că omul acela a înțeles cauza pentru care cei doi fuseseră dați pe mâna lui, deoarece, înspăimântat de cele întâmplate, el i-a scos afară, s-a aruncat la picioarele lor și i-a întrebat: „*Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?*”, la care slujitorii lui Dumnezeu i-au răspuns: „*Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și toată casa ta*” (Faptele Apostolilor 16.29-31). Negreșit, meritul mântuirii casei unui om care Îl primește pe Domnul Isus ca Mântuitor, este pentru el numai faptul că devine canalul prin care cunoștința adevărului intră în casa (familia) lui, împreună cu pilda unei vieți creștinești pe care o va da, cu îndemnurile, sfaturile și rugăciunile sale. Dacă un astfel de om nu vrea să creadă, rămâne pricină de pierzare și pentru el, și pentru casa lui. Un exemplu avem în Noe care, crezând pe Dumnezeu, s-a salvat pe el și casa lui. Mântuirea casei (familiei) lui Noe nu a urmat automat din credința lui, ci toți din casa sa, urmându-i pilda, au crezut la fel - lucru care nu s-a întâmplat în casa lui Lot. Altfel, fiecare membru al casei (familiei) este răspunzător pentru sine însuși, întocmai cum citim în cartea Ezechiel 18. Dacă prin pilda credinței și a

unei vieți sfinte, prin stăruința în îndemnuri și rugăciune, o soție sau un soț credincios poate salva pe un soț sau soție necredincioasă (1 Corinteni 7.16; 1 Petru 3.1-2), totuși fiecare suflet este răspunzător înaintea lui Dumnezeu, dacă își împietrește inima și nu se pocăiește. Numai copiii intră într-o stare de sfințire o dată cu venirea la credință și mântuirea capului casei (familiei) sau numai a soției sale (1 Corinteni 7.14); însă această stare de sfințire a copiilor ține până când ei înșiși pot primi prin credință sau pot respinge prin necredința lor pe Domnul Isus. Acestea sunt adevărurile cuprinse în cuvintele rostite de Pavel și Sila, temnicerului din Filipi: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și *toată casa ta!*“

„Și i-a vestit cuvântul Domnului, atât lui cât și *tuturor celor din casa lui*“ (versetul 32). Cui i se poate vesti Cuvântul Domnului? Desigur, nu pruncilor, nu copiilor mici, ci tuturor aceluia care sunt în stare să înțeleagă după cum citim în Neemia 8.2-3: „Și preotul Ezra a adus Legea înaintea adunării alcătuită din *bărbați și femei, și din toți cei ce erau în stare să o înțeleagă...*“ Oare au fost și prunci și copii mici în casa (familia) temnicerului? În Biblie nu se spune nimic de prunci și de copii. Un lucru este sigur cu desăvârșire: Cuvântul Domnului nu poate să fie propovăduit pruncilor, ci numai aceluia care îl pot înțelege, care îl pot primi sau respinge. Nu putem spune că Dumnezeu nu se îngrijește de pruncii și copiii mici ai oamenilor care se întorc la El. Acești micuți sunt scumpi în Fața Domnului, sunt iubiți și dați ca pildă oamenilor în vârstă (Matei 18.2-6; 19.14). Însă, cu privire la botezul în apă, dacă părinții (sau măcar unul din părinți) se pocăiesc și Îl primesc pe Domnul Isus ca Mântuitor, copiii lor sunt sfinți prin harul lui Dumnezeu, - sfințire asupra căreia nu se revine decât atunci când ei devin răspunzători de voința, hotărârea și faptele lor. Astfel, dacă părinții sunt sfinți, și copiii sunt sfinți; pe când, dacă părinții sunt neîntorși la Dumnezeu, nepocăiți, nemântuiți, nespălați de păcatele lor prin sângele lui Hristos, și copiii lor sunt necurați (1 Corinteni 7.14).

„Temnicerul i-a luat chiar în ceasul acela din noapte și le-a spălat rănilor și îndată a fost botezat, *el și toți ai lui*“ (vers.33). El și toți ai lui!... În acest *și toți ai lui* prietenii noștri care botează pruncii și copiii doresc neapărat să vadă și prunci de abia născuți și copii mai marișori, cu toate că Duhul Sfânt a pus o dată pentru totdeauna botezul în apă al Noului Testament numai în legătură strânsă cu întoarcerea la Dumnezeu a omului, cu credința lui personală în Domnul Isus și cu hotărârea de a trăi o viață nouă în părtășie cu El. Cu o simplă deducție (presupunere, speculație) se răstoarnă un adevăr dumnezeiesc, temeinic și poruncit lămurit, care nu poate permite nici o răstălmăcire, nici o modificare omenească.

Cuvintele *și toți ai lui* intră în limbajul obișnuit, un limbaj de care Cuvântul lui Dumnezeu se slujește adesea. De pildă, citim: „Și *toată cetatea* era adunată la ușă“ (Marcu 1.33), cu toate că se știe că nu este cu putință ca o cetate întreagă să se adune la ușa unei case, ci doar așa cum citim foarte clar în capitolul 2.1-2. Tot astfel, este scris: „*Tot Israelul* s-a adunat și a plâns pe Samuel...“ (1 Samuel 25.1), cu toate că de fapt, se știe că este cu neputință ca un popor de câteva milioane de suflete să se adune „tot“ în cuprinsul unui orașel ca Sihemul ca să plângă la Rama pe un Samuel. Nu, ci felul Scripturii de a vorbi în privința aceasta este cel omenesc, de astăzi și din totdeauna. Când, de pildă, s-a întâmplat pe undeva o nenorocire, o crimă, o înmormântare a vreunui om însemnat, o nuntă cu alai strălucit sau vizita unui împărat străin, se aude spunându-se în popor: „Era acolo *toată lumea*“ sau „*era adunat tot satul*“ sau „*tot orașul era strâns*“, când de fapt nu era decât o mulțime mare de oameni. La fel, când citim: „și a fost botezat, el și *toți ai lui...*“ nu trebuie deloc să **presupunem** că în afară de temnicerul și acei toți din casa lui au mai fi fost aduși din pătucurile lor prunci și copii ca să fie botezați. O asemenea presupunere s-ar întemeia pe un nimic și ar fi o contradicție a ordinii din Cuvântul lui Dumnezeu privitoare la botezul în apă rânduit Bisericii lui Dumnezeu.

„După ce i-a dus în casă, le-a pus masa și **s-a bucurat** *cu toată casa lui că a CREZUT în Dumnezeu*“ (vers.34). De abia acum, după tot ce s-a întâmplat în temniță și s-a făcut afară din

temniță, temnicerul a dus în casă pe apostolul Pavel și pe Sila. Apoi le-a pus masa, în timp ce el *împreună cu toată casa lui*, care a crezut în Dumnezeu, se bucura.

Și în casă, ca și în afara casei, la ascultarea cu credință a Cuvântului Evangheliei și la primirea botezului în apă, vedem aceeași totalitate de persoane conștiente: o „casă“ care se **BUCURĂ** pentru că a găsit pe Dumnezeu și mântuirea prin Isus Hristos. Ca pretutindeni în Scriptură, unde este vorba de botezul în apă, nu întâlnim prunci și copii. Și nici nu este nevoie, pentru că din clipa când părinții se întorc la Dumnezeu și primesc prin credință pe Domnul Isus ca Mântuitor, sunt și ei sfinți. După aceea au nevoie de o creștere pentru Dumnezeu, de o pildă de viață sfântă, de o îndrumare spre Domnul Isus pentru ca la vârsta când și ei vor ajunge singuri răspunzători de voința și faptele lor să se poată hotărî pentru Mântuitorul.

„CASA“ LUI CRISP

În tot Noul Testament, Crisp și „casa“ lui sunt amintiți numai de două ori: o dată în Faptele Apostolilor 18.8, unde citim: „*Dar Crisp mai marele sinagogii, a crezut în Domnul ÎMPREUNĂ CU TOATĂ CASA LUI; Și mai mulți dintre corinteni care auziseră pe Pavel, au crezut și ei, au fost botezați*“ și apoi în 1 Corinteni 1.14, unde apostolul Pavel spune: „*Mulțumesc lui Dumnezeu că n-am botezat pe nimeni din voi, afară de Crisp...*“

În prima jumătate a primului citat amintit, cititorul atent poate vedea că scriitorul cărții Faptele Apostolilor nu istorisește botezul în apă al lui Crisp și al casei sale, ci numai venirea lor la credință, pe când cealaltă jumătate a versetului istorisește venirea la credință a mai multor corinteni și botezul lor în apă în urma celor auzite de la apostolul Pavel. Unii ar putea trage concluzia că Crisp și casa lui venită la credință nu au fost botezați în apă, pe când corintenii, veniți de asemenea la credință, au fost botezați. Însă al doilea citat (1 Corinteni 1.14) în care apostolul Pavel spune el însuși credincioșilor din Corint: „*Mulțumesc lui Dumnezeu că n-am botezat pe nimeni din voi, afară de Crisp...*“ ne lămurește deplin că și evreul Crisp împreună cu casa lui au fost botezați în apă ca și corintenii. Dar acum se pun două întrebări: Cine a botezat pe Crisp și casa lui venită la credință o dată cu el? Și cine a botezat pe ceilalți corinteni care au crezut? Este oare vorba acolo numai de o singură predică urmată îndată (ca la Filipii cu Lidia sau temnicerul) de credința și botezul în apă al tuturor? Răspunsul este: nu. Citim în Faptele Apostolilor 18.8 că s-a petrecut într-un timp mai îndelungat după cum ne arată cele dintâi șapte versete. Astfel, mai întâi versetul 8 vorbește numai de venirea la credință a lui Crisp și a casei sale și nu de botezul lor în apă, iar după aceea amintește în scurt rezultatele de până atunci al predicării lui Pavel: venirea la credință a mai multor corinteni pe care nu Pavel i-a botezat în apă, ci desigur unii din însoțitorii și colaboratorii săi. Însă Crisp și casa lui venită la credință au fost botezați chiar de apostolul Pavel – împreună sau la scurte intervale de Gaiu și Ștefana, singurii pe care apostolul i-a mai botezat în Corint.

Dar oricum ar fi fost, Duhul Sfânt socotește și aici o „casă“ botezată în apă după numărul acelora care mai întâi pot să creadă, mai întâi pot să se întoarcă la Dumnezeu, mai întâi pot să-L primească pe Domnul Isus ca Mântuitor. Iată pentru ce este scris: „Și Crisp, mai marele sinagogii, a crezut *împreună cu toată casa lui*“. Astfel, atunci când este vorba despre botezul în apă, casa lui Crisp este socotită ca și „casa“ lui Corneliu, a Lidiei și a temnicerului din Filipii, numai după numărul credincioșilor din familie. La fel, când este vorba despre acei „mai mulți corinteni“, citim că, după ce „auziseră pe Pavel, au crezut și au fost botezați“ fără deosebire de ceea ce ni se mărturisește în Faptele Apostolilor capitolul 8, versetul 12: „Dar când au crezut pe Filip care vestea Evanghelia cu privire la Împărăția lui Dumnezeu și Numele Domnului Isus Hristos, au fost botezați *atât bărbați cât și femei*“. Bărbați și femei ai

căror prunci și copii mici nu sunt amintiți, cum sunt menționați în alte prilejuri; așa cum de pildă citim: „Cei ce mâncaseră, erau cam la cinci mii afară de femei și copii“ (Matei 14.21).

„CASA“ LUI ȘTEFANA

Aceasta este a cincea și ultima „casă“ botezată. „*Da, am mai botezat și casa lui Ștefana; Încă un îndemn, fraților. Cunoașteți casa lui Ștefana; știți că ea este cel dintâi rod al Ahaiei, și că s-a pus cu totul în slujba sfinților. Fiți și voi supuși unor astfel de oameni, și fiecăruia care ajută la lucrare și se ostenește... să prețuiți pe astfel de oameni*“ (1 Corinteni 1.16; 16.15-18).

Aceeași cercetare, sinceră și amănunțită, făcută „casei“ lui Ștefana, ne face să vedem iarăși, unul și același lucru: atunci când este vorba în Scriptură despre o „casă“ botezată, ea cuprinde totalitatea persoanelor din familie, credincioase și responsabile de hotărârea lor, în timp ce copiii nu sunt amintiți, parcă nici n-ar exista. Bineînțeles, departe de noi gândul să credem că în „casa“ (familia) acestui om întors la Dumnezeu, nu au fost și copii mici sau poate chiar vreun prunc – deoarece se pare că Ștefana nu era om bătrân, pentru că îl vedem călătorind cu Fortunat și Ahaic de la Corint la Efes pentru a vedea pe Pavel și a-i duce ajutoare materiale (1 Corinteni 16.17-18) – însă copiii lipsesc de la botez, pentru că botezul în apă nu era rânduit pentru ei, ci NUMAI pentru cei ce mai întâi știu ce cred și pentru ce se întorc la Dumnezeu.

În capitolul 1 versetul 16 din 1 Corinteni, apostolul Pavel mărturisește că a botezat el însuși „casa“ lui Ștefana, apoi în capitolul 16, versetele 15-18 arată clar și maturitatea „casei“ pe care a botezat-o. „Casa“ lui Ștefana - „cel dintâi rod al Ahaiei“ – era o casă care slujea sfinților din Corint, adică aleșilor, credincioșilor (1 Corinteni 1.2). Cum ar fi putut oare să fie slujitoare „casa“ lui Ștefana – casa botezată de apostolul Pavel – dacă ea n-ar fi fost alcătuită din oameni în stare să slujească? Citim: „Fiți și voi supuși unor astfel de **oameni**...“ (vers.16).

Așadar, repetăm: în toate cele cinci „case“ botezate și amintite în Cuvântul lui Dumnezeu, pruncii și copiii parcă nici nu ar fi fost. Duhul Sfânt socotește să nu-i amintească, să nu spună nimic despre ei acolo unde este vorba de botezul cu apă, tocmai pentru că botezul în apă nu are nimic de a face cu ei, și deci nu-i privește. Astfel, o „casă“ poate fi privită ca:

- 1) Totalitatea persoanelor dintr-o familie, care – cum am văzut până aici – hotărându-se pentru Dumnezeu și crezând în Domnul Isus, sunt botezate,
- 2) „Casa“ care este în întregime mântuită (deci și pruncii și copiii) datorită credinței capului familiei (Faptele Apostolilor 16.31);
- 3) „Casa“ din care numai o parte din membrii ei cred și se întorc la Dumnezeu, astfel încât „trei sunt dezbinați împotriva a doi, și doi împotriva a trei“ (Luca 12.52) și unde credința și pocăința unora, aduce celorlalți, în loc de mântuire osândă (Luca 17.34-36; Ioan 15.22).

În sfârșit, din capitolul 4, versetele 46-53 din Ioan se vede foarte clar cum înțelege Duhul Sfânt o „casă“ pentru care botezul în apă își are rostul. În versetul 17 ne este spus că slujbașul împărătesc avea un micuț bolnav pe moarte (versetul 49). După săvârșirea minunii, citim în versetul 53 că slujbașul împărătesc a crezut „*cu toată casa lui*“. Acum, se înțelege că în mod firesc, micuțul vindecat făcea parte ca membru al „casei“, însă nu făcea parte din numărul aceluia care alcătuiau „toată casa“ slujbașului împărătesc, care crezuse împreună cu el.

Nu este oare scris că în cer este mai multă bucurie pentru un păcătos care se pocăiește? Însă niciodată nu se spune ceva asemănător pentru prunci și copilași care n-ar putea să facă lucrul acesta (Luca 15.2). Ori, botezul în apă privește chestiunea numai din această latură, el fiind rânduit numai celor ce pot crede și se pocăiesc, fie că sunt o „casă“ întregă, sau o parte dintr-o „casă“, sau numai unul singur dintr-o „casă“.

ȘI ALTE AȘA-ZISE DOVEZI

Dar în afară de cele *cinci case* pe care partizanii neevangelicului botez în apă al pruncilor și le înfățișează, nu cercetându-le cu măsura adevărului, ci după cum le sună cuvântul „casă”, mai aduc câteva „dovezi” luate tot din Scriptură (căci cine vrea poate să facă spre paguba lui, din Cuvântul lui Dumnezeu, și un câmp de curse!). Noi le amintim și pe acelea, și ne vom ocupa cu ele foarte pe scurt, totuși temeinic:

- 1) Tăierea împrejur a pruncilor evrei ar fi înlocuită cu botezul în apă al pruncilor.
- 2) „Căci făgăduința aceasta este pentru voi și pentru copiii voștri...” (Faptele Apostolilor 2.39).
- 3) „Lăsați copilașii să vină la Mine!” (Luca 18.16).
- 4) Pruncii sunt botezați de timp îndelungat...
- 5) Ah,ăștia botezații... Sectari...
- 6) Botezându-se, au intrat sub Lege!... sub porunci, sub forme... etc...
- 7) Am văzut noi și dintre cei care s-au botezat...!
- 8) „Învățătură începătoare... despre botezuri...” (Evrei 6.1-3).
- 9) „De fapt, Hristos nu m-a trimis să botez, ci să vestesc Evanghelia...” (1 Corinteni 1.17).

„TĂIEREA ÎMPREJUR” ȘI „BOTEZUL ÎN APĂ”

Într-adevăr, te miri auzind pe cineva spunând că „botezul în apă a fost rânduit de Dumnezeu, ca să înlocuiască tăierea împrejur” sau că „aceste două rânduieli sunt același lucru”. Se merge până acolo încât se talmăcește cuvântul apostolului Pavel din Coloseni 2.11-12: „...ați fost tăiați împrejur, atunci când ați fost... botezați...” când de fapt este **scris lămurit**: „Voi aveți totul deplin în El (în Hristos), care este Capul oricărei domnii și stăpâniri. În El ați fost tăiați împrejur nu cu o tăiere împrejur, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești, fiind îngropați împreună cu El, prin botez...” Este lămurit că aici este vorba despre o tăiere împrejur în Hristos (un frâu pus cărnii prin credința în Hristos); despre o tăiere împrejur nefăcută de mână (ci prin Duhul), prin tăierea împrejur a lui Hristos (biruința câștigată de El asupra firii pământești). Însă cuvântul: „...fiind îngropați împreună cu Hristos...” departe de a însemna „ați fost tăiați împrejur atunci când ați fost botezați”, înseamnă dimpotrivă: „...făcuți una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui...” (Romani 6.3-5; Galateni 3.27).

Se învață astfel pentru a scoate o înrudire a tăierii împrejur cu botezul în apă și totodată o legitimare a botezului pruncilor (deși în Coloseni, ca oriunde în tot Noul Testament, este scris numai despre botezul în apă a celor care mai întâi au venit la credință). Tăierea împrejur nu are nici o legătură cu botezul în apă; pe când tăierea împrejur este o pecete *națională* prin care pruncii evrei sunt alăturați în chip automat de națiunea lor, botezul în apă nu este și nu pune nici o pecete și nu alătură în nici un fel pe nimeni de nimic. Botezul în apă este o **MĂRTURIE PERSONALĂ** pe care omul o dă înaintea lui Dumnezeu, după ce s-a hotărât pentru El (1 Petru 3.21).

Pe când tăierea împrejur privește numai pe Israel și este aplicată doar pruncilor de parte bărbătească, botezul în apă privește *personal* pe toți bărbații și femeile care mai întâi cred în Domnul Isus și-L primesc ca Mântuitor (Faptele Apostolilor 8.12). Pe când tăierea împrejur este un legământ *trupească* sub amenințarea cu moartea (Geneza 17.9-14), botezul în apă nu este nici un legământ, ci o mărturie personală. Pe când tăierea împrejur își are impus sorocul la opt zile după nașterea trupească a pruncilor evrei, botezul în apă trebuie primit de bunăvoie, numai după nașterea din nou a oricărui om. Cum pruncul evreu nu poate fi tăiat împrejur mai înainte de nașterea lui trupească, tot astfel – după rânduiala Duhului Sfânt – botezul în apă nu-

și are rostul mai înainte ca cineva să se nască din nou din Duhul. Pe când porunca tăierii împrejur este impusă de Lege, sub amenințare, porunca botezului în apă este *nesilit* supusă mai întâi cunoașterii personale a harului lui Dumnezeu (1 Ioan 2.3-5).

Așadar, totul ne arată că prin legătura teoretică făcută *cu forța* între tăierea împrejur vechi testamentală și israelită și botezul în apă, s-a căutat îndreptățirea botezului pruncilor, împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Botezul în apă nu are nici o legătură cu tăierea împrejur și cu atât mai puțin nu avea pentru ce să-i ia locul în Adunarea lui Dumnezeu.

„CĂCI FĂGĂDUINȚA ACEASTA ESTE PENTRU VOI ȘI PENTRU COPIII VOȘTRI“

(Faptele Apostolilor 2.39)

A doua „dovadă“ adusă împotriva botezului în apă la maturitate este cuvântul: „...făgăduința aceasta este... și pentru copiii voștri“ rostit de apostolul Petru iudeilor care au întrebat: „Fraților, ce să facem?“ Însă, adevărul este că nu există nici o legătură între făgăduința de care este vorba aici și botezul în apă. NU, nu există nici o legătură.

Mai întâi, dovada deplină a acestui adevăr stă în aceea că nu a fost botezat în apă nici un copil al celor aproape trei mii de oameni care au rămas străpunși în inimă și care au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?...“ Citim: „*Cei ce **au primit** propăvăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete...*“ Lucrul acesta încredințând pe deplin inimile noastre, am putea să punem punct acestui subiect. Însă ca o scurtă lămurire adăugăm că, dacă „*făgăduința aceasta*“ despre care apostolul Petru vorbise iudeilor, nu are nimic cu botezul în apă, în schimb ea privește numai aceste două lucruri: iertarea păcatelor și primirea Duhului Sfânt așa cum citim în versetul 38. Iar când spune: „*pentru copiii voștri*“ apostolul nu se oprește numaidecât la pruncii ascultătorilor iudei, ci privește pe urmașii, copiii lui Israel, viitorii, cei în stare să se pocăiască și să creadă în Domnul Isus. Scriptura este foarte exactă și nu lasă loc de interpretări omenești. Să nu o citim printre rânduri, să nu facem speculații cu privire la învățătura ei clară!

„LĂSAȚI COPILAȘII SĂ VINĂ LA MINE, ȘI NU-I OPRIȚI...!“

Botezul pruncilor este bun pentru că se face de timp îndelungat! – spun acești învățători. Această „dovadă“ pentru legitimarea botezului sugarilor este atât de neserioasă, încât aproape că nu merită să ne oprim asupra ei. Parcă păcatul, rățacirea, nesocotirea și călcarea Cuvântului lui Dumnezeu ar fi în lume numai de azi, de ieri sau alaltăieri! Iar când Duhul și Cuvântul Domnului ni le descoperă, când ne îndeamnă la pocăință și la părăsirea lor, iată că trebuie să le găsim bune pentru că ele se fac „de timp îndelungat“. Este scris: „...cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu“ (Ioan 8.47) și nicidecum de rățaciri mai vechi sau mai noi.

Desigur! Cum botezul sugarilor își are originea în păgânism – de unde, începând cu secolul al III-lea după Hristos a prins să încolțească și în Biserică (iar în veacul al VI-lea a sfârșit prin a lua locul botezului adevărat) tocmai datorită păgânilor care începuseră să treacă cu grămada la creștinism – este adevărat că el se face de un timp îndelungat.

După cum vechimea șarpelui de aramă făcut de Moise în pustie nu a împiedicat pe evlaviosul rege Ezechia să-l nimicească „deoarece, până atunci, fiii lui Israel arseseră tămâie înaintea lui...“ (2 Regi 18.4), tot astfel și vechimea botezului sugarilor NU trebuie să oprească pe nimeni să-l socotească drept ceea ce este: o înlocuire a botezului adevărat și o mare abatere de la adevăr.

ACEȘTIA BOTEZAȚI A DOUA OARĂ SUNT SECTARI...!

Asemenea păreri și comparații nu se aud rar, ci sunt chiar scrise.

Însă Scriptura spune: „*Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc*“ (1 Corinteni 13.11). Deci, când eram copil aveam o răspundere de copil, pentru că puteam să vorbesc, puteam să simt, puteam să gândesc ca un copil. Dar când la câteva zile după nașterea mea trupească am fost botezat în apă, nu aveam nici măcar acele însușiri copilărești (care de altfel nu sunt de nici un preț pentru a putea primi botezul în apă). Așadar, eram mai jos decât un copil mic. Ei bine, dacă atunci când am devenit om mare a trebuit să leapăd cele copilărești, apoi cu cât mai mult a trebuit să mă leapăd de cele pruncești!... și mai cu seamă din ceasul când am aflat că sub Noul Așezământ și în tot ce privește Biserica lui Dumnezeu orice lucru care nu se face dintr-o personală și deplină încredințare NU are nici un preț și se socotește nimic. „Tot ce nu vine din încredințare e păcat“ (Romani 14.23).

...Botezat a doua oară? Eu unul știu că am fost botezat numai o singură dată: atunci, după ce m-am hotărât pentru Dumnezeu și prin credința în sângele Domnului Isus am primit iertarea păcatelor și mântuirea. Oare mă întrebați de celălalt botez în apă? Vă spun sincer că am auzit pe cineva din familie vorbind ceva despre acest lucru. Încolo nu știu nimic, nimic! Pentru cei ce nu voiesc să recunoască adevărul, eu pot fi socotit botezat a doua oară, însă eu socotesc numai un singur botez în apă: cel adevărat, cel cerut și primit de mine însumi după ce mai întâi am crezut, după ce mai întâi L-am primit pe Domnul Isus ca Mântuitor. Găsim scrise aceste lucruri în ordine: 1) Este un singur Domn; 2) este o singură credință; 3) este un singur botez (Efeseni 4.5). „*Iar când au crezut pe Filip care vestea Evanghelia cu privire la Împărăția lui Dumnezeu, precum și Numele lui Isus Hristos, au fost botezați atât bărbați cât și femei*“ (Faptele Apostolilor 8.12).

Sectari?... Ei da, pentru lume și pentru religia ei, probabil da. Însă avem scris: „*Ieșiți din mijlocul lor, despărțiți-vă de ei și nu vă atingeți de ce este necurat*“, precum și: „*Noi deci, prin botezul pentru moartea Lui (Hristos), am fost îngropați împreună cu El...*“ (2 Corinteni 6.14-18; Romani 6.1-4). Desigur, lumea numește „sectari“ pe oamenii care alăturându-se cu totul de Cuvântul lui Dumnezeu și despărțindu-se de feluritele ei sisteme religioase, alcătuiesc laolaltă grupe de credincioși, adunări de închinăciune în duh și adevăr. Botezul în apă după Cuvântul Domnului nu-și pierde nimic din adevărul și valoarea lui din motivul că l-ar face credincioșii care sunt numiți de lume „sectari“, după cum nici pâinea nu-și pierde gustul și puterea ei hrănitore pentru că o mănâncă și leneșii, și cei ce o fură!

CEI CE SE BOTEAZĂ DUPĂ CE AU VENIT LA CREDINȚĂ INTRĂ SUB LEGE, PORUNCI, FORMALISM

Ce învinuire stupidă venită chiar din partea unor credincioși, oameni pe care îi credem că sunt cu adevărat întorși la Dumnezeu! Acest fel de a spune e ca și cum botezul în apă ar fi poruncit în legea poruncilor cu privire la țineri de zile, jertfe, spălări dată lui Israel sub Vechiul Așezământ, iar eu mi l-aș fi însușit. Parcă nu l-ar fi poruncit Domnul nostru Isus și nu l-ar fi statornicit Duhul Sfânt Bisericii, prin sfinții apostoli pentru tot timpul harului și până la sfârșitul timpurilor!

Dacă prin săvârșirea *neschimbatului* botez în apă, noi intrăm sub Lege, sub porunci – atunci sub ce intră aceia care săvârșesc *schimbatul* botez în apă al sugarilor? Oare nu sub o lege?; nu sub o poruncă fără susținere în Cuvântul lui Dumnezeu?; nu sub o rânduială de origine greco-romană împotriva oricărui înțeles creștinesc?; oare nu un formalism împrumutat și adaptat?; nu un foc străin (Levitic 10.1-2) adus pe altarul Domnului? Și nu este botezul sugarilor una din cele mai mari spărturi făcută de la început în fundul corăbiei creștinătății,

prin care puhoiul de oameni nenăscuți din nou năvălind în corabie au scufundat-o făcând-o una cu lumea?

Oricine voiește să cunoască adevărul cu privire la botezul în apă, îl va găsi numai **într-o poruncă** asemenea atâtor porunci din Noul Testament, date nu pentru a fi nesocotite de credincioși, ci împlinite. Numai Legea și slujba aducătoare de osândă și moarte avea porunci date? Nu oare și Evanghelia harului lui Dumnezeu aducător de viață are porunci? (Ioan 14.15; 15.10; 1 Ioan 2.1-5) Deosebirea este aceasta: pe când toate poruncile Legii Vechiului Așezământ mozaic trebuiau ținute ca să poți ajunge „să fii“ – dimpotrivă poruncile Noului Așezământ (Legea lui Hristos: 1 Cor.9.19-21) trebuie ținute pentru că „**esti**“ sau mai bine zis: numai dacă ești (Faptele Apostolilor 8.36-37; 1 Corinteni 11.27; Romani 11.23).

Ca și lui Avraam, cu 40 de ani înainte de darea Legii pentru Israel, tot astfel după trecerea timpului Legii (Gal.3.17-29; Luca 16.16) îi sunt date și Bisericii porunci pe care trebuie să le împlinească și care sunt în legătură strânsă cu poruncile primite de la Tatăl căruia Domnul Isus i-a fost ascultător până la moarte (Ioan 10.18; 15.10; Filipeni 2.8). Iată câteva porunci ale Noului Așezământ: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit... de El să ascultați!*“ (Matei 17.5); „*Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu...*“ (Ioan 13.34); „*Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea...*“ (Luca 22.19); „*Duceți-vă și propovăduiți... Cine va crede și se va boteza...*“ (Marcu 16.15); „*Femeia să tacă în Adunare... Ce vă scriu este o poruncă a Domnului*“ (1 Corinteni 14.34-37). Alte porunci găsiți în: Romani 13.1; 2 Petru 2.21; 3.2; 1 Ioan 2.7-8; 3.23-24; 5.3; 2 Ioan 6.9; Fapte Apostolilor 1.1-2; etc...

Formalism? Pentru Biserica aflată pe pământ, Domnul a poruncit săvârșirea acestor două simboluri: botezul în apă pentru ce-i ce-L primesc ca Mântuitor și frângerea pâinii. Oare aceste două rânduieli sunt formalism? Ele pot fi formalism pentru cei ce fac forme din ele. Dar pentru cei treji, pentru cei cu cugetul luminat, care slujesc Domnului, ele sunt adevăruri vii, deopotrivă de prețioase, care își găsesc aplicarea în viața lor.

AM VĂZUT NOI ȘI DINTRE CEI CE S-AU BOTEZAT!

Este foarte adevărat că o mulțime de creștini „dintre cei ce s-au botezat la maturitate“ – după cum, de altfel și o mulțime de creștini „dintre cei ce au fost botezați ca prunci“ – au târât și târâsc în noroi mărețul Nume al Mântuitorului, ca și sfântul steag al Evangheliei Sale. Ce răspundere înfricoșată, în ziua Domnului, înaintea cerescului Său scaun de judecată! (2 Corinteni 5.10; Evrei 10.29). Dar cine amintește nevrednicia unor creștini pentru a respinge botezul în apă, greșește. Botezul rânduit de Dumnezeu Adunării Sale nu este cu nimic vinovat de necredințioșia de mai târziu a unora față de Hristos în al cărui Nume s-au botezat. „Nu cumva necredința lor va nimici credințioșia lui Dumnezeu? Nicidecum!...“ (Romani 3.3-4). Nu cumva botezul în apă nu-și mai are rostul din pricina lui Simon vrăjitorul sau a unora ca Imeneu, Filet și Alexandru căldărarul, Dima, Figel, Hermogen și toți aceia care au părăsit pe apostolul Pavel? (Faptele Apostolilor 8.9-23; 1 Timotei 1.20, 5-7; 2 Timotei 4.10, 14-16; 1.15); sau din pricina lui Iuda vânzătorul și a ucenicilor care L-au părăsit pe Domnul? (Ioan 6.66).

Nu cumva Evanghelia, harul și dragostea lui Dumnezeu nu-și mai au rostul și nu mai trebuie propovăduite, pentru că atâția oameni le întorc spatele? Sau pâinea, aerul, apa nu-și mai au rostul, fiindcă mulți din cei ce le folosesc, cârtesc și batjocoresc – spre osânda lor – pe Creatorul? Nu, nicidecum! Botezul în apă rămâne în Evanghelia atât timp cât va ține propovăduirea ei.

ÎNVĂȚĂTURI ÎNCEPĂTOARE DESPRE BOTEZURI (Evrei 6.1-3)

Este un lucru trist să se vadă chiar credincioși care caută motive în Cuvântul lui Dumnezeu pentru a se împotrivi voinței lui Dumnezeu. Este un lucru ciudat pe de o parte să citești în Biblie că Mântuitorul a stabilit El Însuși botezul în apă și Duhul Sfânt l-a consfințit pe deplin, iar pe altă parte să vrei să crezi că tot Duhul Sfânt prin condeiul apostolului nu-i mai dă însemnătatea cuvenită. De fapt, nu este nimic decât dorința inimii unora de a căuta să-și îndreptățească punctul lor de vedere.

În adevăr, cuvântul: „învățătura despre botezuri...” (Evrei 6.1-3), rău tradus în unele traduceri, spune în originalul Bibliei: „învățătura despre spălări” întocmai cum citim în capitolul 9.10: „...niște porunci trupești care se cuprind numai în mâncări, în băuturi și în *felurite spălări* până la o vreme de îndreptare...” Apostolul amintește aceste lucruri credincioșilor dintre evrei printre care de un timp se furișase duhul moleșelii și al leneviei duhovnicești, care îi făcea să privească înapoi la „cuvântul începutului despre Hristos” (versetul 1), adică la cuvântul și faptele Legii care vorbeau despre Hristos.

Să presupunem că apostolul ar fi pus și botezul creștin în acele „botezuri-spălări”. Însă departe de a-l micșora, ci dimpotrivă, îl întărește punându-l alături de *pocăința de faptele moarte* alături de *credința în Dumnezeu*, alături de *învierea morților și de judecata veșnică*. Iar versetul 1: „să lăsăm cuvântul începutului despre Hristos...” nu înseamnă nicidecum să ne lepădăm de acestea, ci după ce am făcut cu ele un început bun, să mergem mai departe, asemenea școlarului silitor care, după ce a învățat tabla înmulțirii, înaintează „spre cele desăvârșite” fără să se mai întoarcă iarăși la ea (cum prin asemănare se pare că făceau acei credincioși evrei).

„DE FAPT HRISTOS NU M-A TRIMIS SĂ BOTEZ, CI SĂ VESTESC EVANGHELIA” (1 Corinteni 1.17).

Oare pot fi aceste cuvinte o dovadă cu care să se lovească în însemnătatea botezului în apă? Nu, nicidecum. Pentru a înțelege bine aceste cuvinte ale apostolului, trebuie citite cu atenție versetele 10-16 unde vedem motivul pentru care au fost scrise: Dezbinările și partidele printre credincioșii din Corint, care se socoteau partizanii unora sau altora dintre cei care le predicaseră Evanghelia sau de care poate numai auziseră. Iată pentru ce apostolul le amintea că Hristos nu l-a trimis să boteze, ci să vestească Evanghelia. În Evanghelia își are locul cuvenit atât botezul în apă, cât și frângerea pâinii. Faptul că botezul în apă avea pentru Pavel însemnătatea cuvenită, rezultă din versetul 13: „Oare Pavel a fost răstignit pentru voi? Sau pentru numele lui Pavel ați fost botezați?” După aceasta se felițită că nu a botezat în apă la Corint decât pe Crisp, pe Gaiu și casa lui Ștefana. Apoi încheie, adăugând: „pentru ca nimeni să nu poată spune că am botezat pentru numele meu...”

Desigur, apostolul era trimis nu ca să boteze lumea cufundată în păcat și pierzare, ci ca s-o aducă la Dumnezeu, prin cuvânt. Lucrarea de misiune era aceeași atunci ca și astăzi: mai întâi propovăduirea, apoi botezul în apă pentru cei veniți la credință și pocăință. Când Pavel a scris aceste cuvinte, cu siguranță a avut în vedere această rânduială a Domnului.

**„...PROPOVĂDUIȚI EVANGHELIA LA ORICE FĂPTURĂ! CINE VA CREDE ȘI SE VA BOTEZA, VA FI MÂNTUIT, DAR CINE NU VA CREDE, VA FI OSÂNDIT“
(Marcu 16.15-16).**

În sfârșit, iată și ultima „dovadă“ adusă de unii împotriva botezului în apă. Știți în ce se cuprinde? În aceea că Domnul Isus nu a mai amintit încă o dată cuvântul „boteza“ („și nu se va boteza“) la sfârșitul versetului 16. Evanghelistul, sub inspirația Duhului Sfânt, a considerat că nu trebuia să mai repete cuvântul „boteza“ și aceasta pentru marele motiv, că cel necredincios NU are nevoie de botez. Necredinciosul este mort în păcatele sale și dacă nu-L primește pe Mântuitorul va fi osândit. De ce să se boteze dacă nu crede?

La încheierea acestor rânduri considerăm bine venite gândurile cunoscutului frate C.H.Mackintosh (C.H.M.) traduse din cartea „Gânduri asupra cărții Geneza“ în limba engleză:

*„Este important să privim întregul subiect al Chivotului (arca, corabia) lui Noe și potopul, în legătură cu cea mai de seamă și mai adâncă asemănare cu porunca botezului în apă. Un adevărat om botezat este – cum spune apostolul – acela care ascultă din inimă de dreptarul învățaturii pe care a primit-o (Romani 6.17); este omul care a trecut din lumea veche în cea nouă, cu duhul, cu mintea și prin credință. Apa venind peste el arată că firea lui cea pământească (omul său cel vechi) este înmormântată; arată că locul său, în fire, nu mai este luat în seamă; arată că firea cea veche este cu totul înlăturată; în scurt, arată că el este un om mort. Cufundarea sub apă vorbește că numele, locul și existența acelu om (acelui credincios) nu mai sunt socotite; vorbește că firea lui cea veche cu toate câte se țin de ea este îngropată în mormântul lui Hristos și niciodată nu mai pot reveni în fața lui Dumnezeu. Iar când omul acela se ridică din apă, înfățișează arătarea la o viață nouă, chiar la viața de înviere a lui Hristos, căreia credinciosul a fost făcut părtaș. Astfel, în asemănare, dacă Hristos n-ar fi fost înviat dintre cei morți, nici credinciosul n-ar fi putut să iasă din apa botezului, ci ar fi trebuit să rămână îngropat sub ea, ca o simplă dovadă că locul acela **între cei morți** i se cuvine și lui. Însă deoarece Hristos a înviat dintre cei morți în puterea unei vieți noi și înlăturând cu totul păcatele noastre, de asemenea și noi, ieșind din apă, dovedim faptul că prin harul lui Dumnezeu și prin moartea lui Isus Hristos suntem puși într-o deplină părtașie a unei vieți noi. Astfel, noi suntem îngropați cu Hristos, prin botez în moartea Lui, pentru ca după cum Hristos a înviat dintre cei morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să umblăm în înnoire de viață (a se vedea Romani 6.4 și Coloseni 2.12)“.*

F. Moiescu, București – 1938